

כגנבים בלילה קיבלו הח"כים חוק אנטי-לאומי ואנטי-ציוני

מדיינה - ששל נדיי?

הוגייהדיעות הרגולים שניסחו חוק זה — ניסידשיפניוה וקולסאינישטיין — קבעו כי ישראל היא מדינתם של הנרי קיסניג'ר בניוירוק, קצין הקג'ב לב מנדלוביץ כמוסקווא ואיש המאפיה אנריקו לוי בפאלרמו.

אין שום דבר בתיאוריה הציונית המאשר זאת. זוהי קביעה אנטי-ציונית.

אבייהציונות, בנימין זאב הרצל, קבע בסיפרו מדינת היהודים חלוקה ברורה: היהודים אשר ירצו להיות עם — יהגרו למדינת היהודים; האחרים יוכלו סופיסוף להתבלבל ולהיטמע בארצותיהם. הוא לא העלה כלל על דעתו שיהודי, אשר יסרב להגר למדינת היהודים, יהיה בעל המדינה שאינו רוצה לחיות בה, ולהחלק בגורלה.

קיצוני עוד יותר היה רודי בוג'וריון, הנקרא בצדק "אדריכל המדינה". עם קום המדינה הציע לפרק את ההסדרות הציונית, מפני שלא רצה להעניק שום זכות במדינה ליהודים הנשארים מרצונם בפזורה. הוא קבע בצורה החותכת ביותר: המדינה שייכת אך ורק למי שחי בה.

עכשיו באים הגאונים החדשים וקובעים, למעשה: אין הברל בין יהודי בבנימינה ובין יהודי בברוקלין מבחינת הבעלות על המדינה. זוהי מדינת "העם היהודי".

אם נביא קביעה זו למסקנה ההגיונית, יוכלו מחר יהודי העולם לקבוע, בהצבעה עולמית, שישאל צריכה להיות מדינת-הלכה (שהרי רוב אוכלייהחזיר היהודיים בעולם מאוחרים ברשיה שבישראל היה אסור לאכול חזיר), או שאסור לישראל לעשות שלום של פשרה (שהרי רבים מיהודי העולם סבורים שעל ישראל לכבוש ולהתפשט ולהילחם עד החייל הישראלי האחרון). ואילו חמן שלח ו"ל, שנרצח עם מישפחתו בסניני, לא היה יכול להתייצב בבחירות, מפני שבדיעותיו היה כנעני ולא הכיר בעצם קיומו של עם יהודי.

מגילת-העצמאות לא קבעה שוהי "מדינת העם היהודי". היא קבעה שוהי "מדינה יהודית".

המגילה הסתמכה בפירוש על החלטת עצרת-הא"ם מס' 181 (2) מה'29 בנובמבר 1947, שקבעה בפרק א', סעיף 3: "בפלשתנה ייווצרו מדינה ערבית עצמאית ומדינה יהודית עצמאית". מגילת-העצמאות קבעה כי "מדינת ישראל... תקום שיויוון-זכויות חברתי ומדיני גמור בלי הברל דת וגזע ומין".

הכהנאצים טוענים כי יש סתירה בין המושג "מדינה יהודית" ובין העיקרון של "שוויון-זכויות חברתי ומדיני גמור" בין יהודים ולא-יהודים. אך זוהי טענת-כזב.

מדינה היא מיסגרת ממלכתית. השייכות אליה היא באמצעות האזרחות. במדינה דמוקרטית הכל שווים לפני החוק, הכל משתתפים (באמצעות הבחירות הכלליות) בתהליך המביא לחקיקת החוקים, והחוקים חלים על הכל.

אין קשר בין המיסגרת הממלכתית ובין לאום, גזע, דת, עדה ומין. היא מכירה רק באזרחות.

ואילו החוק הזה יוצר תיאוריה מישפטית ומציאות נפשית היוצרות הבחנה ברורה בין אזרחייהמדינה ובין בעלייהמדינה. אזרחייהמדינה הם יהודים וערבים, הגרים בארץ והחייבים לה נאמנות. ואילו בעלייהמדינה הם בני "העם היהודי" כרחבי העולם, שאינם חבים דבר למדינה.

לא כל אזרחי המדינה הם בעליה, ורוב בעלי-המדינה אינם אזרחיה.

אני מכיר רק דוגמה אחת לקביעה כזאת: החוק של הרייך השלישי, שהבחין בין "אזרחי המדינה", תושבי גרמניה הישנה, ובין "אזרחי הרייך" — מעמר שניתן לכל בעלי הרם הגרמני באשר הם, על פי אמת-מידה גיוענית מובהקת. ואילו היהודים היוו סוג שלישי. הם חיו בגרמניה, אך נשללה מהם כל זכות אזרחית — כהצעת הכהנאצים לגבי הערבים.

אם כן, מה משמעות המושג "מדינה יהודית"? אם אין הברל בין אזרח יהודי ואזרח לא-יהודי, במה "המדינה היהודית" היא יהודית?

במה המדינה הצרפתית היא צרפתית? במה הממלכה המאוחדת היא בריטית?

בצרפת יש זכויות שוות ללבנים ולכושים, ליהודים ולנוצרים ולמוסלמים, לאלזאסים ממוצא גרמני ולעולים חדשים ממוצא אלג'ירי — בתנאי שהם אזרחי המדינה. האזרחות היא ההופכת אותם ל"צרפתים", בלי הברל של צבע-עור, מוצא, רת וגזע. ככל זאת אין איש מעפק בכך שצרפת היא מדינה צרפתית. הוא הדין בכל מדינה דמוקרטית אחרת.

האומה האמריקאית מורכבת מאזרחי ארצות-הברית — לבנים ושוחרים, פרוטסטנטים וקאתולים ויהודים ובוהיסטים, עולים (המשך בעמוד 30)

עלינו להתייחס אל החוק כרצינות, כי הוא עכשיו חוקייהמדינה. הבה ננסה לנתח מה שיש בו.

קודם כל: יש הברל עצום בין "מדינה יהודית" ובין "מדינת העם היהודי". אלה הם שני דברים שונים לחלוטין.

מה זה "העם היהודי"? החוק אינו אומר זאת. משום-כך יש לפרש את המושג כפי שמקובל לפרשו:

"העם היהודי" הוא כלל היהודים בעולם. העם היהודי והעדה הדתית היהודית בעולם — אחד הם. העם היהודי מורכב ממיליוני בני-אדם שהם אזרחים אמרי-

בן-גוריון מכריז על הקמת המדינה: מי הבעלים?

קאיים וסובייטיים, פולנים ודרום-אפריקאיים, דניים ומארוקאיים, רומניים וארגנטיניים. רובם העצום של אלה אינם מתכוונים לבוא ביום מן הימים לישראל ולהתנחל בה, לשרת בצבאה או לשלם את מיסיה. רבים מהם מזוהים בלב ונפש עם ארץ-מגוריהם. כולם אזרחים במרד נותיהם.

האם מדינת ישראל היא מדינתם? האם היא "שייכת" להם? האם יש להם זכות כלשהי בה, מלבד הזכות לבוא הנה ולהתאזרח כאן עם בואם?

מגילת-העצמאות אומרת: "אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל — היא מדינת-ישראל".

אולם המגילה אינה חוק. הצעתי בשעתו בכנסת להעניק לה תוקף של חוק, אך הכנסת דחתה הצעה זו כמעט שהיאחד.

חוקייהשבות, ובעיקבותיו חוקי-האזרחות, קבעו כי לאנשים המכונים "יהודים" יש זכויות מיוחדות מסויימות לגבי הכניסה למדינה ורכישת האזרחות בה, ומאו נטוש הוויכוח על השאלה "מיהו יהודי" אך לא נאמר בחוקים אלה דבר על מהות המדינה עצמה.

עכשיו בא ווגיהגאונים ניסים את קולם, ויחד עימם הכנסת כולה, ובמחיידי קביעה בחוק קביעה קונסטוטציונית כסיסית: שוהי "מדינת העם היהודי".

בלי ויכוח כלשהו, בלי דיון מעמיק של הוגרי דיעות, מבלי לפרש מה פירוש המושגים. סתם כך.

מיוזון חברייהכנסת המה כמו שוק, מסכיב לשולחנות התמקחו כקוליקולות עשרות ספסרי הבורסות המיפי-

לגתיות, ח"כים תאוויפירסומת מכרו סקופים מהועדות לעיי תנאים, טרננים ביקשו להתחכך עם "גדולי האומה".

כאולם המליאה היו רוב המושבים ריקים, כרגיל. תריסר ח"כים ישבו וחיכו לתורם לנאום, ובינתיים קראו בעיתונים וכתבו מיכתבים, או פיטפטו זה עם זה. אף עיתונאי אחד לא ישב ביציע-העיתונאים.

הפעמון צילצל, עשרות ח"כים נהרו מן המיוזון אל המליאה כדי להצביע, לרובם לא היה מושג על מה מצביעים, אחרים ידעו שצביעים על "חוק נגר כהנא". גם לעיתונאים לא היה מושג על המתרחש והם גם לא טרחו לרווח על כך.

הכל כבר היו במחשבותיהם בפגרה, שעמדה להתחיל למחרת-היום.

באווירה זו התקבל, ביום האחרון של מושב-הקיץ של הכנסת, חוק בעל משמעות פוליטית-פילוסופית-היסטוריוסופית עמוקה, פרי יצירתם המשותפת של כמה מגדולי אנשי ההגות והמחשבה של דורנו, כמו משה ניסים ואלי קולם.

כמעט כל הכנסת, המתחיה ועד ר"ץ, הצביעה בעד חוק זה.

מ עולם לא התקבל חוק כליכך חשוב בצורה כה סתמית, ולמען מטרה כה נלווה.

הדבר לא היה מיקרי. יוזמיהחוק ביצעו את זממם מאחורי מסך-עשן כבד.

הכל הוסתר בחבליה חוקית קטנה ותמימה. בסך הכל: "חוק יסוד: הכנסת (תיקון מס' 12)". איזשהו תיקון קטן לאיזשהו חוק. המטרה המוצהרת אכן היתה למנוע בעד מאיר כהנא מלהיכנס לכנסת הבאה, תוך גזילת קולות מהליכוד ומהתחיה. משום-כך נקבע בחוק כי "רשימתמועמדים לא תשתתף בבחירות לכנסת, אם יש במטרותיה או במעשיה, כמפורש או במשמע, אחד מאלה... (2) שלילית האופי הדמוקרטי של המדינה, (3) הסתה לגיוענות".

טוב ויפה. על כך מסכימים הכל. אך זאת היתה רק ההסוואה.

העוקץ האמיתי היה חבוי בתשע מילים, שהוגנבו להצעת-החוק ברגע האחרון, בעת הכנתה לקריאה השניה והשלישית. הן אומרות כי לא תשתתף בבחירות רשימה, אם יש במטרותיה או במעשיה, כמפורש או במשמע:

"שלילת קיומה של מדינת-ישראל כמדינתו של העם היהודי". תשע מילים בלבד — ואיזו מהפכה!

כ וונת היוזמים היתה בסך הכל מזימה קטנה: לסלק מן הכנסת רשימות שבראשן עומדים ערבים בעלי גאווה עצ-מית.

החוק אינו מבחין בין "מדינת העם היהודי", "מדינת היהודים" ו"מדינה יהודית". מתקבל הרושם שהגאונים שחברוהו כלל לא הבינו את ההברל העצום שבין מושגים אלה.

החוק אינו מזכיר אף במלה אחת שיש זכויות כלשהן לאזרחים הערביים של המדינה, המהווים עתה 17% מכלל האזרחים. מן הנוסח הזה נובע כי לאלה אין חלק במדינה, והם זרים ונוכרים בה, בבחינת "מה לנו חלק בירידי ולא נחלה בכישישי".

מספרים על אכרהם שפירא המנוח, השומר הוותיק, כי הוזמן להספיד את ביאליק ופתח כמילום: "בהזדמנות זו שביאליק מת..."

ניסים-קולם וחברי-מערעהם, אנשי הליכוד והמערך, אמרו לעצמם: "בהזדמנות זו שמסלקים את כהנא ומוסיפים קולות לליכוד ולתחיה, כדאי גם לסלק את הרשימה המתקדמת ולהוסיף קולות למערך ולר"ץ".

חץ מהכל, זה היה פשע ביטחוני. פירוש הרבר הוא שגורמים לניכור הנוער הערבי, העולה כבר על 20% מכלל צעירי ישראל, ורוחפים אותו לזרועותיהם של גופים מסוג אחר לגמרי.

אך אין-צדעתי לרון כאן על כוונת הודון של יוזמי החוק, אלא על משמעותו, החודגת בהרבה מהתחום העלוב של כוונת יוזמי החוק נוגע לערבים, אך הוא נוגע הרבה יותר ליהודים.

ל מרות חוסר-הרצינות התהומי של מעשה-החקיקה זה, התואם היטב את חוסר-הרצינות המחריד של הכנסת כולה,